

PATNÁCT PŘÍBĚHŮ, KTERÉ OTŘÁSLY SVĚTEM

SÉRIOVÍ VRAZI

JACK ROSEWOOD

 C P R E S S

Sérioví vrazi: Patnáct příběhů, které otřásly světem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

 C P R E S S

Jack Rosewood
Sérioví vrazi: Patnáct příběhů, které otřásly světem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Sérioví vrazi

Patnáct příběhů, které otřásly světem

Sérioví vrazi

Patnáct příběhů, které otřásly světem

Jack Rosewood

OBSAH

Úvod	11
Kapitola 1	
Vrahové rodin	13
Náboženské ideály Johna Lista vedou k úchylné vraždě	13
Jiná památná rodinná vražda: Zavraždění DeFeových	20
Kapitola 2	
Vánoční vraždy	23
Charles Lawson: Když se z incestu stane vražda	23
Další vánoční vraždy	29
Ronald Gene Simmons st.	29
Rodina Sodderových	31
Kapitola 3	
Vrazi kanibalové	33
Násilná Katherine Knightová byla partnerkou, které je radno se vyhnout	33
Další kanibalové zabijáci	43
Joe Metheny	43
Jeffrey Dahmer	45
Gary Heidnik	47
Armin Meiwes	50
Kapitola 4	
Sexuální devianti	52
Bostonský škrtič	52
Další sexuálně zvrhlí kriminálníci	81
Kutilové	81

Kapitola 5

Mladí sérioví vrazi	86
Jesse Pomeroy, chlapecký démon	86
Další mladí vrazi	93
Robert Thompson a Jon Venables	93

Kapitola 6

Vrazi v přestrojení	98
Klaun Pogo Johna Wayne Gacyho	98
Další zločinci v přestrojení	113
Muži s maskou	113
Robert Durst: Mistr převleku	113

Kapitola 7

Sériové vražedkyně	116
Nevyslyšený nářek Aileen Wuornosové	116
Další sériové vražedkyně	128
Dorothea Puenteová nenáviděla muže	128

Kapitola 8

Nejproduktivnější sérioví vrazi	133
Gary Ridgway	133
Další produktivní vrazi	141
Moses Sithole	141

Kapitola 9

Charismatictí vrazi	143
Byl Ted Bundy příliš okouzlující, než aby zabil?	143
Další charismatictí vrazi	150
Richard Ramirez	150

Kapitola 10

Psychotičtí vrazi	152
Andrej Čikatilo, zabijácký učitel	152
Další psychotičtí vrazi	158
Ahmad Suradji	158
Alexandr Pičuškin	159
Vlado Taneski	160

Kapitola 11:

Vrazi s tajemstvím	162
Dennis Rader: Ve dne muž od rodiny, v noci vrah	162
Další vrazi, kteří byli ve dne normální a v noci šílení	170
Robert Yates	170

Kapitola 12

Vraždicí páry	172
Charles Starkweather a Caril Ann Fugateová vyrazí za smrtí	172
Další vražedné páry	183
Paul Bernardo a Karla Homolka	183
Gerald Gallego a Charlene Williamsová	189

Kapitola 13

Vrazi, kteří si přáli zemřít	195
Gary Gilmore se zříká odvolání	195
Další vrazi, kteří si přáli zemřít	203
Keith Zettlemoyer	203

Kapitola 14

První americký sériový vrah	205
H. H. Holmes začínal s mrtvolami	205

Další hoteloví vrazi	223
Lavinia Fisherová	223
Kapitola 15	
Vražda na drogách	224
Richard Speck, vrah sester	224
Další vrazi na drogách	253
Jim Jones	253
Bonusová kapitola	
Nejznámější vrazi z nenávisti	258
Smrt Emmetta Tilla vymaže lidskost	258
Matthew Shepard se stává nešťastnou tváří amerických zločinů z nenávisti	267
Strach a vztek berou život Gwen Araujové	277
Brandon Teena	282
Zdroje informací	285

ÚVOD

Když zkoumáme stinné stránky našeho světa, nacházíme postavy, které jsou ochotny páchat ty nejhorší činy, a to zdánlivě bez mrknutí oka nebo bez domýšlení následků.

V této knize se seznámíte s vrahy, jejichž příběhy jsou tak nezapomenutelné, tak neuvěřitelně ohavné, že je jen obtížné si představit, že s nimi sdílíme stejnou planetu, dýcháme stejný vzduch a chodíme po téže zemi.

Někteří se nemohou ovládat, jiní jednají na základě prožitého zneužívání nebo jimi vnímaného zanedbávání, které je poslalo cestou pomsty, a někteří jsou pouze barbaři, kteří své násilí stupňovali, když našli partnera, jenž jejich nechutnou zálibu sdílel.

Tato rozmanitá kolekce sériových vrahů vám poskytne náhled na pár nejhorších lidí, kteří se kdy dostali na přední strany novin – vrahů, jejichž příběhy se vám již vsácky do nejhorších nočních můr.

Je to kolekce, která nabízí celou plejádu vrahů – Teda Bundyho, Aileen Wuornosovou, Johna Wayne Gacyho, Charlese Starkweathera a jeho partnerku Caril Fugateovou; tato kniha je pro opravdové milovníky zločinu, kteří se chtějí o vrazích, na jejichž jména možná už narazili, dozvědět více, a to včetně pár překvapení... Aby to bylo ještě zajímavější.

Tato kniha prozkoumá 15 různých typů zločinů a vrahů. Pohlíží na muže, kteří zavraždili rodiny – přičemž někteří z nich si dokonce mysleli, že jim tím dělají laskavost. Popisuje i vraždy, které se staly o Vánocích, čímž navždy zničily milované svátky pro přeživší. Zmíní i zločiny, které byly tak podivné, že je obtížné věřit, že se vůbec staly.

Ať už vyšinutí vrahové, sériové vražedkyně, nebo vysoce výkonní zabijáci, ponořili jsme se do některých nejznámějších případů (a také některých méně známých), abyste mohli spatřit úroveň zla, které na vás může číhat přede dveřmi – anebo v pokoji naproti přes chodbu.

Kniha obsahuje také bonusovou kapitolu věnovanou některým nejdopornějším zločinům z nenávisti v dějinách Spojených států – jako připomínku faktu, že občas lidé zabíjejí prostě jen pro zábavu.

Nechte světla rozsvícená, milí čtenáři, protože vás čeká opravdu znepokojivá jízda.

KAPITOLA 1

VRAHOVÉ RODIN

NÁBOŽENSKÉ IDEÁLY JOHNA LISTA VEDOU K ÚCHYLNÉ VRAŽDĚ

V roce 1971 katecheta a bývalý viceprezident banky John List udělal nemyslitelné.

Kvůli ponižujícímu dluhu, způsobenému opětovnou ztrátou zaměstnání, zavraždil celou svou rodinu, přijal novou identitu a přestěhoval se nejdříve do Denveru v Coloradu a později do Richmondu ve Virginii, kde se usadil na téměř 18 let v anonymitě coby obyčejný účetní Bob Clark.

Až když žil jako Clark – a konečně se „uvelebil“ ve svém novém životě a pravděpodobně se také přestal neustále ohlížet přes rameno –, ho konečně chytili.

„Uslyšel jsem cvaknout želízka,“ vypověděl Les Wingfield, Listův kolega z richmondské firmy, kde ho nakonec zatkli, „a řekl jsem si: ‚Páni, Bob jde do vězení.‘“

Jeho příběh již odvysílali v epizodě seriálu *America's Most Wanted*. Pomocí technologie zestárnutí, kterou forenzní znalec Frank Bender aplikoval na hliněnou bustu možného pachatele, mohli diváci získat aspoň přibližnou představu o tom, jak mohl hledaný aktuálně vypadat – to skutečně vedlo k mnoha anonymním tipům. V následujících týdnech FBI utáhla smyčku a brzy se Wingfield i zbytek národa dozvěděli Listův hrůzný příběh.

Takový normální chlap od rodiny

John List se seznámil s ovdovělou matkou Helen, když sloužil v armádě Spojených států ve Fort Eustis ve Virginii, konkrétně pak v roce 1950, tedy během korejské války. Záhy se do ní i zamiloval.

Vzali se následující rok a přestěhovali se společně s Heleninou dcerou Brendou do Kalifornie, kde List jako armádní účetní pracoval do roku 1952, kdy z armády odešel. Několikrát se museli přestěhovat ruku v ruce s tím, jak se List snažil zapadnout do civilního života, nejdříve do Michiganu a později do Rochesteru v New Yorku.

Manželé měli tři děti: Patricii, Fredericka a Johna Jr., a když Brenda odešla, aby se provdala, List přestěhoval svou rodinu znovu, nejprve do New York City a později do Westfieldu v New Jersey. Tady si našel práci jako viceprezident banky a Listovi se konečně usadili v Breeze Knolls, rozsáhlém viktoriánském sídle se střešním oknem z barevného skla od Tiffanyho, které osvětlovalo zdobený sál domu.

Byl to život na vysoké noze, který zvenčí působil velkolepě. Ale jak všichni víme, zdání mnohdy klame, a co se leskne a třpytí na povrchu, může uvnitř skrývat shnilá tajemství.

V zákulisí

Listova matka Alma se nastěhovala do místností v horním patře a List se svou rozsáhlou rodinou zapadl do rutiny, která zahrnovala kostel každou neděli a také opilé tirády jeho ženy, která pravidelně pila přes míru a na svém muži si vybíjela vztek.

Podle jednoho z někdejších sousedů „veřejně ponižovala Lista neskrývaným flirtováním s jeho kolegy na firemních večírcích“.

Později se ukázalo, že Helen trpěla syfilidou, kterou se nakazila od svého zesnulého prvního manžela, a pomalu přicházela o rozum vlivem degenerativních účinků choroby. Nadměrné pití, jak se zdá, bylo jen součástí problému.

Rodinné pohodě nepomohlo, ani když List ztratil svou vysoce postavenou práci pro své chladné a nepřívětivé chování a rozhodl se to neříct rodině, dokonce i když se začaly hromadit nesplacené účty.

Místo toho předstíral, že každé ráno chodí do práce v obleku s kravatou a nabaleným kufříkem. Celé dny pak trávil na železniční stanici, kde četl noviny, pospával a strachoval se o to, jak udržet pro rodinu její domov.

Obavy zesilovalo zaryté luteránské přesvědčení, že se jeho rodina vzdaluje Bohu.

Jeho dcera Patricia experimentovala s trávou a chtěla se stát herečkou, což pro Lista bylo tak blízko ďáblu jako být součástí nějakého kultu. List předpokládal, že blížící se bankrot prohloubí v jeho rodině rozkol, který byl již teď patrný kvůli Helenině nezřízenému pití.

„Vyrostl jsem v přesvědčení, že byste měli zaopatřit svou rodinu, a proto jste museli být úspěšní v práci. Opak znamenal, že jste selhali, a to nebylo dobré,“ řekl List později v exkluzivním interview s Connie Chungovou.

„Nakonec jsem se rozhodl, že jediná možnost, jak je zachránit, bude je zabít,“ řekl.

A konečně 9. listopadu 1971 se List rozhodl poslat rodinu do nebe, zatímco on zůstane na zemi a bude se kát.

Den hrůzy

První, kdo zemřel, byla manželka Helen. Zaplatila za své alkoholem poháněné výstupy kulkou mířenou do temene hlavy. Děti odešly do školy a ona dopíjela svou ranní kávu.

„Ke všem jsem přišel ze zadu, aby si do poslední chvíle neuvědomili, co se chystám provést,“ řekl.

„Věděl jsem, že to je špatně. Dělal jsem to, ale současně jsem si uvědomoval, že to je špatné,“ tvrdil během rozhovoru s Chungovou. Tvrdil, že po každé vraždě poklekl a modlil se.

To, že si byl hrůznosti svých činů vědom, jej ale nezastavilo.

Pak šel o patro výš, dal 84leté Almě „Jidášův polibek“ a zastřelil ji. Pak odstranil stopy krve po vraždě své ženy, aby se jeho děti nedozvěděly, co se v domě dělo v jejich nepřítomnosti.

Napsal dopisy – včetně jednoho adresovaného svému pastorevi a dalších pro své příbuzné –, pak zavolał a zrušil donášku mléka a připravil si oběd.

„Měl jsem hlad,“ řekl Chungové, „tak to prostě bylo.“

Následně odešel do banky, kde vybral úspory své matky, a vydal se na poštu zrušit zásilky.

Pak se vrátil do domu, aby počkal na děti.

Frederick, 13 let, i Patricia, 15 let, byli zastřeleni, když přišli domů. Jejich těla odtáhl do sálu, kde je přikryl spacáky.

„Bylo to přesně jako Den D, jdete do toho, a jakmile začnete, už nemůžete přestat,“ řekl Chungové.

Potom se šel podívat na svého staršího syna Johna Jr., jak hraje fotbal, než jej odvedl domů a nejméně desetkrát jej střelil. Obě zbraně vyprázdnil do škubajícího se chlapcova těla.

„Nevím, jestli to bylo kvůli tomu, že sebou házel a já se chtěl ujistit, že netrpěl, nebo to byl způsob, jak se zbavit napětí z toho, že jsem dokončil svůj plán,“ řekl List.

Dohra

Poté napsal doznání, nakrmil rybičky dětí a šel spát.

Ráno zavolał do školy, aby oznámil, že rodina odjíždí do Jižní Karolíny navštívit nemocnou tchýni a že děti nějakou dobu nebudou ve škole.

Strávil několik hodin odstraňováním svého obličej ze všech rodných fotografií, aby bylo pro policii obtížnější najít použitelnou fotku na plakáty hledaných.

Než List opustil sídlo, ztlumil termostat, aby se těla nerozložila příliš rychle, a na smyčku pustil album klasické hudby, kterou měl vypnout ten, kdo najde těla.

Rozsvítil v domě světla a sám odjel na letiště, aby to vypadalo, že někam odletěl. Pak nasedl na autobus jedoucí pryč od místa, které bude brzy považováno za místo jednoho z nejhrošších zločinů století.

Odhalení

Dne 7. prosince 1971, téměř měsíc poté, co John List zavraždil svou rodinu, učitel Patriciina dramatického kroužku přišel se svým kamarádem k Listovu domu z obavy, že nadějná herečka zmešká příliš mnoho zkoušek. Sousedé na ně ale zavolali policii, protože si mysleli, že se jedná o tuláky.

Nicméně už za pár minut strážníci věděli, že mají co do činění s něčím mnohem horším.

Vypnuli hudbu a procházeli dům, dokud nezakopli o něco, co považovali za kopy špinavých hadrů v sále. Pak uviděli krev.

Objev čtyř těl společně se vzkazem odkazujícím na horní patro, kde List nechal svou matku – „Byla příliš těžká, abych s ní hnul,“ řekl ve vzkazu svému pastorovi –, podnítl hledání muže na útěku. To chvíli vedlo k jistému D. B. Cooperovi, muži, který unesl Boeing 727 a požadoval 200 000 amerických dolarů jako výkupné, než skočil padákem z letadla i s hotovostí.

Vše nakonec trvalo mnohem déle – až do odvysílání epizody *America's Most Wanted* –, než byl List, nyní známý jako Bob Clark a v manželství s další ženou, vypátrán na útěku. Stalo se tak po téměř 18 letech.

S ženou viděli pouze konec epizody, a tak zpanikařil, jestli ho náhodou nepoznala.

„Potil jsem se jak pominutý,“ vypověděl.

Zatímco jeho žena nepoznala, že muž, kterého si vzala, je John List, bývalí sousedi z Denveru jej poznali a rychle zavolali policii.

Dne 1. června 1989, 11 dní po odvysílání pořadu, byl List zatčen v práci.

Pokoušel se lež udržovat po měsíce, dokud otisky a důkazy z místa činu nepotvrdily jeho skutečnou totožnost.

Nakonec se přiznal v únoru 1990 a jeho případ šel k soudu.

List u soudu

Psychiatři, kteří Lista vyšetřili, konstatovali, že trpěl obsedantně kompulzivní poruchou osobnosti, kvůli které uvěřil, že jeho problémy doma přímo způsobené tím, že přišel o práci a přivedl svou rodinu na pokraj bankrotu, měly pouze dvě možná řešení. Mohl jít na podporu, což by odporovalo výchově jeho otce, nebo je mohl zabít a poslat do nebe, aniž by věděli, že hlava jejich okázalého a předraženého domu je zklamala.

Jeden z psychiatrů usoudil, že List neprojevil žádné známky soucitu.

Dr. Steven Simring konstatoval, že Listova slova a chování vykazovala „nulové znaky čehokoliv, co by připomínalo opravdovou lítost. Je to velice chladný muž“.

Dne 12. dubna 1990 byl odsouzen soudem v New Jersey za pětinašobnou vraždu prvního stupně, což mu vyneslo pět doživotních trestů odnětí svobody. Nikdy nevyjádřil lítost nad svými činy.

Dožadoval se nicméně soucitu od soudce, který vynesl rozsudek o pár dní později.

„Domnívám se, že kvůli mému stavu mysli v danou chvíli jsem nebyl odpovědný za to, co se stalo. Žádám všechny poškozené o jejich odpuštění, pochopení a modlitby,“ vypověděl List.

Soudce to nicméně nechalo chladným.

„John Emil List je bez výčitek a beze cti,“ řekl. „Po 18 letech, pěti měsících a dvaadvaceti dnech je načase, aby hlasy Helen, Almy, Patricie, Fredericka a Johna F. Lista promluvily ze svých hrobů.“ Uložil rozsudek pětinasobného, po sobě jdoucího doživotního odnětí svobody – v daném okamžiku nejvyšší možný rozsudek.

„Myslím si, že až se dostanu do nebe, nebudeme se o tyto věci strachovat. Buď mi odpustili, nebo si nejsou vědomi toho, co se stalo,“ řekl List Connie Chungové v Newjerseyské státní věznici v Trentonu, kde později zemřel na komplikace při zápalu plic ve věku 82 let. „Jsem si jist, že jestli se poznáme, budeme si užívat svou společnost stejně, jako když bylo líp.“

Když newarský list *Star-Ledger* informoval veřejnost o jeho smrti, dal mu přezdívku *Přízrak z Westfieldu*.

Přízrak je pohřben vedle své matky ve Frankenmuthu v Michiganu.

John List se stal inspirací pro záhadnou nepolapitelnou postavu Keysera Sozeho ve filmu *Obvyklí podezřelí*, kterou ztvárnil Kevin Spacey.

JINÁ PAMÁTNÁ RODINNÁ VRAŽDA: ZAVRAŽDĚNÍ DEFEOVÝCH

Dne 13. listopadu 1974 byli v Amityville (stát New York) Ronald DeFeo st., 43 let, a jeho žena Louise DeFeová, 42 let, zastřeleni ve spánku v ložnici svého domu. Ten se pak stal jedním z nejproslulejších domů hrůzy v dějinách.

Většina jejich dětí, Dawn, Allison, Marc a John-Matthew, zemřela také, všichni byli zastřeleni v posteli, zatímco spali. Jediný přeživší sourozenec, Ronald DeFeo Jr., přezdíváný Drsnák, ze začátku tvrdil, že o vraždách nic neví a že svou rodinu takto našel, když se vrátil domů z mejdanu.

Krvavou lázeň svedl na zabijáka mafie (což by nebylo tak úplně přitažené za vlasy, když vezmeme v potaz, že strýc jeho otce, Pete DeFeo, byl vysoce postavený člen janovské kriminální rodiny) a tvrdil, že byl donucen jej doprovázet, když vraždil jeho vlastní rodinu.

„Do toho domu už nevkročím,“ křičel po příjezdu policie na místo činu. „Moje matka i otec jsou mrtví!“

Časem se nicméně doznal. Ronald DeFeo Jr. zavraždil své rodiče i sourozence.

„Všechno se stalo tak rychle. Jakmile jsem začal, nemohl jsem prostě přestat. Šlo to tak rychle,“ řekl policii.

Jeho právník se pokusil o obhajobu na základě nepřičetnosti, ale DeFeo byl porotou jednohlasně shledán vinným.

V současné době je ve výkonu šesti po sobě jdoucích doživotních trestů v nápravném zařízení Green Haven v Beekman (stát New York).

V roce 2000 řekl Ronald DeFeo spisovateli Ricu Osunovi, který v tu chvíli psal knihu *Noc, kdy zemřeli DeFeovi*, že vraždu svých rodičů naplánoval se svou sestrou Dawn jako pomstu za velkou hádku

s otcem. Nicméně Dawn zabila i ostatní sourozence, aby nemohli svědčit proti nim, což DeFea rozčílilo natolik, že ji zabil také.

Stopy střelného prachu se našly na noční košili Dawn během předběžného vyšetřování, což mohlo odkazovat na její spolupachatelství, ale policie tuto variantu nesledovala poté, co se Ronald DeFeo Jr. přiznal. (V jednu chvíli ostatně obvinil z vražd svou matku, což vrhá světlo nedůvěry na jeho ostatní výpovědi – vyjma vlastního doznání.)

Dům největší hrůzy

Samotný dům na Ocean Avenue 112 se stal později ústředním motivem celého příběhu.

Zhruba rok po vraždách si George a Kathleen Lutzovi, kteří měli čerstvě po svatbě, pronajali realitního makléře, aby jim pomohl najít místo pro jejich novou rodinu. Ta zahrnovala také tři děti z prvního manželství Kathleen.

„Podívali jsme se na zhruba 50 domů,“ vypověděl George Lutz v interview v roce 2005. „Když nám ten dům ukázala, řekla: ‚Nevím, jestli bych vám to měla říkat teď, nebo až ten dům uvidíte, ale tady se odehrály vraždy DeFeových.‘ Tak nějak jsme se na sebe podívali, jako bychom si nebyli jistí, o čem mluví. Pak nám připomněla, že Ronald DeFeo zavraždil celou svou rodinu. Bylo to v novinách asi před rokem.“

Rodina to prodiskutovala a rozhodla se nastěhovat navzdory temné historii domu. Požádali pro jistotu kněze, aby místu raději požehnal. Ten je varoval ohledně místnosti v horním patře, ze které udělali šicí pokoj, a šel si po svých.

Už za pár dní se každý člen rodiny dramaticky změnil, přičemž zažíval řadu podivných událostí včetně svítících očí, změny osobnosti i levitace.

Nejmladší dcera Missy Lutzová si vytvořila imaginárního přítele a její starší bratr Danny měl pocit, jako by byl posedlý, i když si to nechal jen pro sebe.

„Nechtěl jsem být to dítě z *Hororu v Amityville*. Utíkal jsem před tím celý život a konečně mě to dohnalo,“ řekl Danny Lutz v traileru dokumentu z roku 2013 *My Amityville Horror*.

„Posedl mě přízrak, kterého jsem se nemohl zbavit sám,“ dodal. „Celý život se mi o tom zdálo.“

Nakonec to Lutzovým netrvalo ani měsíc, než opustili svůj majetek a utekli z domu.

Jejich příběh byl zpodobněn ve filmu z roku 1979 *Horor v Amityville* v hlavních rolích s Jamesem Brolinem a Margot Kidderovou a také v jeho remaku *3:15 zemřeš* z roku 2005 s Ryanem Reynoldsem v roli George Lutze.

KAPITOLA 2

VÁNOČNÍ VRAŽDY

CHARLES LAWSON: KDYŽ SE Z INCESTU STANE VRAŽDA

Pro tabákového farmáře Charlese Lawsons z Germantown v Severní Karolině byly Vánoce stresující. Konečně našel dost, aby si po letech, která strávil jako pachtýř,* v roce 1927 koupil vlastní farmu.

Byl první svátek vánoční roku 1929, když Lawson poslal svého syna, šestnáctiletého Arthura, a jeho bratrance do města, aby koupili více nábojů do brokovnice. Arthur chtěl totiž lovit zajíce a jeho otec mu řekl, že nemá žádné náboje navíc. Když chlapci odešli, Lawson mohl spustit svůj vražedný plán.

O dva týdny dříve vzal Lawson svou rodinu do města, koupil jim nové šaty a usadil je do profesionálního studia, aby pořídili rodinnou fotografii.

„V té době šlo o velkou věc,“ tvrdí historička Sarah Bryanová. „Mnoho rodin nemělo vůbec žádnou fotografii.“

Marie, s vlasy svázanými do úhledného drdolu, měla na sobě perly. Fanny držela miminko a nejmladší syn Raymond měl hlavu částečně schovanou mezi klopami svého nového saka. Prostřední dcera Carrie se jako jediná smála a Arthur vypadal ve svém tmavém pruhovaném obleku jako ze škatulky.

Lawson tvrdil, že to byla první část „vánočního překvapení“, které pro svou rodinu připravil.

* Způsob nájmu, kdy nájemce platí v naturáliích (pozn. překladatele).

Strašlivé překvapení

Boží hod vánoční začal v rodině Lawsonových jako obvykle.

Charlie a jeho syn byli na lovu zajíců, když jim údajně došly náboje do brokovnice. Arthur byl tedy vyslán do města, aby jich koupil víc.

Uvnitř domu čekala dcera Marie, než vychladne její věhlasný rozinkový koláč. Nevěděla, že právě v tento moment otec vraždí její dvě sestry za tabákovou stodolou, kde před pár měsíci schly lepkavé tabákové listy pro aukci. Carrie bylo 12 let a Maybell teprve 7 let. Střelil děvčata do zad, když měla namířeno ke své tetě a strýci na sváteční sešlost.

Pak se obrátil k domu a zastřelil svou sedmatřicetiletou ženu Fannie, která seděla na verandě. Vešel do domu, aby zastřelil dceru Marrii. Ta právě dokončila polevu na svůj rozinkový koláč.

James, 4 roky, a Raymond, 2 roky, se pokusili schovat, ale otec je našel a zastřelil.

Miminko Mary Lou mělo čtyři měsíce a bylo ubito k smrti.

Všichni byli oblečeni v nových šatech, které měli na sobě pouze jednu – při onom rodinném fotografování.

„Je to tak odporné, jak si jen dovedete představit,“ řekla Phoebe Judgeová, moderátorka newyorského podcastu *Criminal*.

„Všechny své děti pak přenesl a seřadil vedle sebe tak, jak byste mohli vidět na pohřbu. Na oči jim položil kamínky, odešel do lesa a zastřelil se.“

„Bylo to úplně jako z krimiseriálu,“ prohlásila Judgeová. Začaly potom dokonce kolovat báchorky, jimiž rodiče strašili své děti. Po takových tragických vraždách vznikají příběhy, které nám mají dokázat, že vše je možné... Dokonce i to nejhorší.

„Položil dítě do kolébky. Rozložil oběti s rukama zkříženými na hrudi. Hlavy jim podložil kameny, jako by spali na polštáři,“ řekla Bryanová.

Prvními lidmi, co se objevili na hrůzném místě činu, byl Charlieho bratr se svými syny. Zastavili se cestou z lovu, aby popřáli rodině šťastné svátky.

Nevěděli, že Charlie odešel do lesa, kde chodil v kruzích, odkopává sněh, aby odhalil rudou hlínu pod ním.

Zprávy se šířily rychle a někdo poslal auto, aby vyzvedlo Arthura. Ten byl ještě v obchodě, když mu o hrůzách řekli.

Dům byl plný policistů a trvalo čtyři hodiny, než z lesa zazněl osamělý výstřel, který přilákal strážníky. Konečně bylo jasné, kde je Charlie Lawson.

Regionální a celonárodní reakce

Poté, co se zprávy o zločinu rozšířily po zemi, list *The New York Times* vydal článek s názvem *Šílený farmář zabil ženu a 6 dětí*.

Lawsonovi byli nabalzamováni v pohřebním ústavu v nedalekém Madisonu v Severní Karolíně, ze kterého je dnes galanterie – ovšem hrůzná minulost budovu nikdy zcela neopustila.

V horním patře je rakev a zarámovaná kopie rodinné fotografie, která se nechvalně proslavila po „masakru Božího hodů“.

Odhaduje se, že pohřbu se zúčastnilo na 5 000 lidí, kteří doufali, že zahlédnou osm rakví a zaslechnou klevety o strašném příběhu.

Rodinu pohřbili na malé soukromé parcele a hlavní náhrobek pro Charlieho, Fanny a Mary Lou nesl slova: „Ne teď, ale v následujících letech bude líp. Budeme číst o významu našich slz a možná pak porozumíme.“

... a následuje fascinace

Po vraždách otevřel Charlieho bratr Marion dům jako turistickou atrakci. Mariin koláč se stal nejjednodušším a zároveň nejzrůdnějším

suvenýrem masakru. Poté co z něj návštěvníci otrhali většinu rozinek, byl zakryt sklem.

„Koláč tam zůstal a stala se z něj hvězdná atrakce prohlídky,“ konstatovala Bryanová.

Po celé čtyři roky, kdy ji Marion provozoval, to bylo vyhledávané místo.

„Někteří návštěvníci hovořili o plném parkovišti, o nějakých dvaceti autech,“ dodala Bryanová.

Vstupné bylo 25 centů za prohlídku domu a jedním z návštěvníků byl údajně i známý gangster období velké hospodářské krize John Dillinger.

Trudy J. Smithová, autorka populární knihy *White Christmas, Bloody Christmas: Finally the True Story of the Lawson Family Murders of Christmas Day*,^{*} řekla, že jejímu otci bylo 8 let, když se vraždy udály, ale i když si události zapamatoval, na samotnou prohlídku domu jít nemohl.

„Jeho sestry šly na prohlídku, ale rodina usoudila, že on je příliš mladý, aby se mohl jít podívat. Rozčílilo ho to,“ řekla Smithová. Dodala, že zájem jejího otce pouze zesílil, když od svých sester slyšel vyprávět o zakrvácených polštářích.

„Proč“ – to je to, oč tu běží

Mnoho sousedů a členů rodiny se samozřejmě zajímalo o to, co způsobilo, že Lawson ztratil nervy. Obzvláště když pracoval tak tvrdě, aby svou rodinu zabezpečil.

„Několik měsíců před vraždami utrpěl vážné poranění hlavy,“ tvrdí Sarah Bryanová. „Choval se pak podivně. Byl výbušný, občas násilný. Prostě nebyl sám sebou.“

* *Bílé Vánoce, krvavé Vánoce: konečně pravdivý příběh vraždy Lawsonovy rodiny na Boží hod* (pozn. překladatele).

Jeho doktor však vypověděl, že takové zranění hlavy by nemělo být příčinou problému, a výzkumníci ve Zdravotním centru Johnse Hopkinse v Baltimoru, kam byl vrahův mozek poslán na testy, s ním souhlasili.

Druhá teorie však byla ještě horší.

Zvěsti naznačovaly, že Charlie měl incestní vztah se svou dcerou Marií a že rodinu zavraždil nejen proto, aby skryl její těhotenství, ale také aby se ujistil, že nikdo mimo rodinu se o vztahu nedozví.

Takové zprávy se však především ve venkovském městečku šíří rychle.

Nejlepší kamarádka Marie Lawsonové vypověděla, že se jí Marie svěřila, že byla těhotná. Jiné výpovědi udávají, že Lawson o všem řekl své ženě Fanny.

Soused Lawsonových Hill Hampton říkával: „Vím, co se v rodině dělo, a nebudu o tom mluvit.“

V Lawsonových kapsách byly nalezeny dva vzkazy: „Problémy mohou způsobit“ a „Nemůže za to nikdo jiný než“.

Ani jeden nebyl dokončen.

Dohra

Přeživší masakru, James Arthur Lawson, zemřel v roce 1945 ve věku 31 let při nehodě nákladního vozu v nedalekém Walnut Cove v Severní Karolíně. Zanechal po sobě čtyři děti.

Vražděné řádění bylo v roce 1956 zvěčněno bratry Stanleyovými, kteří nahráli bluegrassovou* baladu *Příběh Lawsonovy rodiny*.

Kniha *White Christmas, Bloody Christmas* byla vydána v roce 1990 a následoval i dokument *Christmas Family Tragedy*,** který vznikl roku 2006.

* Součást hudebního žánru country a western (pozn. překladatele).

** *Vánoční rodinná tragédie* (pozn. překladatele).

Duchařské příběhy přetrvávají a místní lidé si je pořád vyprávějí, i když od vraždy Lawsonových uběhlo už celé století. Stále navštěvují jejich hroby a ptají se proč. Mimochodem: Lidé si vyprávějí o tom, že když na podzim opadá listí ze stromů, listy zakryjí všechny náhrobky – kromě Charlieho.

I tento důvod zůstane záhadou.

DALŠÍ VÁNOČNÍ VRAŽDY

RONALD GENE SIMMONS ST.

Vánoce roku 1987 nebyly pro rodinu Simmonsových ani šťastné, ani veselé.

Bývalý seržant letectva Spojených států Ronald Gene Simmons byl bez peněz, a navíc vyšetřován sociálním odborem Nového Mexika za otcovství dítěte své sedmnáctileté dcery Sheily, kterou zneužil.

Aby se vyhnul zatčení, přestěhoval Simmons svou rodinu do Arkansasu, kde se usadili v provizorním domě, vybudovaném ze dvou karavanů. I když tam nebyla žádná elektřina ani voda, byli skrytí uprostřed téměř šesti hektarů pozemku.

Simmons vystřídal řadu zaměstnání. Dělal účetního pohledávek u dopravní společnosti Woodline Motor, odkud byl propuštěn po několika nařčeních ze sexuálního obtěžování, poté brigádníčil jako prodavač ve večerce, odkud odešel před Vánoce roku 1987.

Práce do jeho plánů pravděpodobně příliš nezapadala.

Dne 22. prosince, čtyři dny poté, co odešel z práce, začala jeho vražedná mánie.

První obětí byla jeho žena Rebecca, se kterou byli svoji 27 let. Zastřelil ji pistolí ráže .22. Předtím než uškrtil svou tříletou vnučku Barbaru, byl na radě jeho syn Gene.

Pak všechny tři vyhodil do jímky, kterou předtím vykopaly za domem děti, a čekal na ostatní, až se vrátí domů.

Aby je od sebe oddělil a oni byli tedy zranitelnější a bylo snazší je zavraždit, tvrdil jim, že pro ně má dárky, ale že jim je musí dát postupně každému zvlášť.

První zemřela sedmnáctiletá Loretta. Přiškrtil ji, aby ochabla, a poté jí držel hlavu v barelu s dešťovou vodou, dokud nezemřela.